

Frederic Streich, llibreter i agitador cultural

Frederic Streich era una persona a qui abraçaves cada cop que veies i a qui tenies ganes d'abraçar més a mesura que lliscava la conversa. El distingien la seva bonhomia, el tarannà de savi progrè i grenyut, l'enraonar suau i sobretot la manera que tenia de *collonar* la gent que estimava i de renyar-la si s'esqueia. En Frederic ens ha deixat i Girona torna una mica a la grisor antiga.

Text > **JORDI DAUSÀ**, mestre i escriptor

Fotos > **FAMÍLIA STREICH-QUESADA**

Fill de mare basca i de pare alemany, i nascut en una família benestant (però treballadora, remarcava sempre), Frederic Streich (Barcelona, 1961 - Girona, 2021) mai no va mostrar gaire interès pel negoci familiar. Més aviat al contrari: va fer de la seva vida un camí personalíssim, que no passava pel clàssic *épater les bourgeois* dels hereus barcelonins que es disfressaven de bohemis desmenjats. Com tot bon geni, va deixar inconclusa una llicenciatura en història i va passar uns mesos en un quibuts hebreu, un viatge gairebé iniciàtic molt arrelat en certs sectors de l'esquerra política d'aleshores, afamada de marxisme, de veure món i de teca intel·lectual. L'aventura israeliana d'en Frederic va ser interrompuda per la crida a files (l'inevitable servei militar que ell, com molts joves llegits de la seva generació, va detestar a l'instant). Tres anys més tard va néixer el seu primer fill, en Dimas, i més tard l'Alba i en Frank. Potser no era un home de família tradicional, però era algú que donava molta importància a la família, a la nuclear i a la que es construeix al llarg de la vida: a banda de pare biològic, va exercir de pare vocacional de la Núria i de la Marta, filles de la seva companya. Abans de fer-se conegut a

Girona, va passar més de dues dècades al capdavant de l'empresa Caravan Inn, a Ventalló. Els darrers anys s'havia instal·lat al Barri Vell, però durant molt de temps va viure en diferents pobles del seu estimat Empordà.

La passió d'en Frederic pels llibres aviat va fer-se llegendària. Seguia amb interès les carreres de diferents autors i autores, i a molts els guiava i els feia de mentor. Era admirat i respectat, el seu consell valia or. La seva companya i sòcia, Natàlia Quesada, explica que fent neteja va trobar una quantitat impressionant de manuscrits que diferents persones li passaven perquè els llegís. També proclama, orgullosa, que el seu company mai va guiar-se pel cognom de les persones, i encara menys per la seva ideologia.

Però no només estava interessat en la literatura: Streich era un tastaolletes que posava el nas a totes les arts que podia: música, teatre, pintura... i també la gastronomia, si la podem considerar (que crec que sí) un art. El Context, obert a la plaça del Pou Rodó el 2009, i el 2020 al carrer de la Cort Reial, era la materialització d'aquesta idea que en Frederic tenia de l'art: un tot global format per diferents disciplines de contorns tan difuminats que es mesclaven les unes amb les altres, i era natural que fos així. Du-

>> Frederic Streich, un dinamitzador de la vida cultural gironina amb les seves propostes multidisciplinàries.

>> Streich, l'hivern del 2020.

rant anys va dinamitzar la vida cultural gironina amb les seves propostes multidisciplinàries, que, per alguna gent massa acostumada a perspectives reduccionistes, podien ser difícils d'entendre. A en Frederic aquestes visions tan primes el molestaven i alhora refermaven el seu compromís. Va haver d'explicar el seu projecte vital a qui no entenia la diferència entre una biblioteca i una llibreria, i a alguns veïns rondinaries.

Una altra de les decisions que va prendre des del principi va ser no vendre determinades obres, o bé perquè eren de poca qualitat literària (era un home d'un gust excel·lent), o bé perquè eren blufs. Sempre que veig un llibre de Paulo Coelho penso en ell, i en la frustració que devia sentir en veure com un guru d'aeroport venia milers de còpies, mentre que els seus estimats autors passaven desapercebuts. Tenia ànima de bibliotecari de la vella guàrdia: ho havia llegit tot i coneixia a tothom, era una mena de Borges amb un gintònic a la mà. Un Leonardo Boff ateu, un melòman militant i un home

de mira fonda i llarga. Un totterreny dièsel i un pacificador vocacional. Un mecenes, un tertulià existencialista amb la persiana del bar abaixada, un amic i un germà gran, o un tiet assenyat, quan anaven mal dades.

En definitiva, en Frederic va ser un home que va deixar petja, perquè va saber construir una petita arcàdia en una ciutat (en una comarca, de fet) que la necessitava amb urgència. Però no ens referim només a construccions físiques. Va ser un *currant*, que no us enganyin amb *xorrades* bohèmies: la cultura es construeix dia a dia amb esforç, paciència i sentit de l'humor; això de la inspiració és una extravagància de qui ha nascut amb un os a l'esquena.

A finals d'estiu del 2021 va matar-lo la mateixa pandèmia que va posar el món cap per avall. Amb ell desapareix el Context, el seu somni, la culminació d'una vida amb el nas enganxat als llibres. Un lloc increïble que molts no oblidarem mai, perquè vam ser-hi molt feliços. La seva família pot estar molt orgullosa, perquè fer feliç a algú

és l'única cosa que vertaderament val la pena en aquesta vall de llàgrimes. I en això en Fidi era un crac.

Era una mena de Borges amb un gintònic a la mà. Un Leonardo Boff ateu, un melòman militant i un home de mira fonda i llarga. Un totterreny dièsel i un pacificador vocacional. Un mecenes, un tertulià existencialista amb la persiana del bar abaixada.